

Forflag af Finantsministeren:

ad § 13, Nr. 25. a. 8. Ordene: „og blive at affholde af Drefunds og Strømtoldvæsenets Administrationsfond“ bortfalde og efter „billiges“ sættes Punktum.

Ordføreren (Lehmann): Den Sag, som for Diebliffet foreligger det ærede Thing til Forhandling, hører unegtelig til de svageste Punkter i vor Grundlov og i vor hele hidtilværende constitutionelle Praxis. Et noget klart Beviis herpaa vil man have deri, at vi end ikke have faaet et anerkjendt Navn for denne Gjerning. At kalde det en Beslutning er jo blot en reen algebraisk Bestemmelse. Det er en Beslutning, naar vi anmode vor Formand om at lyfönke Hs. Majestæt til Marskiftet; det er en Beslutning, naar vi forandre Thronfølgen og vælge en ny Kongeslagt; det er en Beslutning, naar vi vedtage en lille Afvigelse fra Regulativet, og det er en Beslutning, naar vi forandre Danmarks Riges Grundlov til at blive en Provindslov. Dermed er altsaa aldeles Intet oplyst. Og naar man nu, for dog at give det et Navn, er, saavidt jeg skønner, nødsaget til at falde det en Decission, er man tillige, for ikke at komme ind i Controverser, nødsaget til at tilføie, at dermed ikke er tilfiet Andet end at finde en Betegnelse, hvorved man kan tænke sig Noget, og at derved Intet skal være præjudiceret med Hensyn til det vigtige Spørgsmaal, hvad Meningen, Betydningen, Indholdet og Retsvirkningen af en saadan Decission virkelig er. Det har derfor været Pligt for Udvalget, forinden det begyndte at gjøre Udkast til sine Indstillinger til Thinget, at søge at gjøre sig Rede for, hvad da den egentlige Opgave var, og hvilken Stilling til det hele Statsregnskabsvæsen de Beslutninger ville have, som Thinget i saa Henseende maatte komme til. Udvalget har, som Thingets ærede Medlemmer ville have seet af dets Betænkning, ingenlunde den Prætension at være kommet til en tilfredsstillende Løsning, men jeg troer ikke at drive Forsængeligheden for vidt, naar jeg paastaar, at det dog deraf vil fremgaae, at en virkelig tilfredsstillende Løsning ikke lader sig tilveiebringe efter den Stilling, Sagen hos

os indtager, og jeg vil altsaa ansee det for det vigtigste Resultat, skøndt det ikke kan indklædes i Form af et Andragende, og ikke kan vedtages i Form af en Beslutning — jeg vil, siger jeg, ansee det for det egentlige Hovedlemmed for denne Forhandling, dersom det maatte blive ret klart for Alle og Enhver, at det er aldeles nødvendigt, at denne Sag ordnes ved Lov; og jeg troer, at Tidspunktet til at styrke en saadan Overbeviisning er meget heldig, da der dog er mange Punkter, hvort vor hele offentlige Tilstand paany maa underkastes en Revision. Jeg skal paa ingen Maade indlade mig paa, hvad der ligger udenfor nærværende Opgave og ganske vist ogsaa udenfor min personlige Kundskab, i denne Henseende at give noget aldeles bestemt og directe Vink; men det forekommer mig, at det vil være en Erkjendelse, der vist allerede har været tilstede i Forsamlingen, og som af de Forhandlinger, som jeg haaber, Sagen nu i sin Heelhed vil undergaae, efter min Overbeviisning vil fremgaae med Uimodsigelighed, at det er nødvendigt, at vi ikke kunne blive ved med det hele Revisions- og Decissionsvæsen paa den Maade, hvorpaa det hidtil er ført. Jeg vil meget viligt indrømme, at det nærmest er steet i Henshold til de Regler, der ere foreskrevne i Grundloven, og de Bestemmelser, der ere tagne i Henshold dertil; men det vil efter min Overbeviisning være at fylde Danaidernes Kar. Det er imidlertid en Forrenning, der kun er frugtesløs, naar man veed, at den skal være ved til evig Tid, men ikke, naar man kan have Haab om, at Karret vil blive repareret, naar det bliver klart, at Vandet løber ligesaa hastigt ud, som det fyldes i.

Det kan ikke være min Hensigt her at ville gjentage den Udvikling, som indeholdes i Udvalgets Betænkning i denne Henseende; men da det er Udvalgets Haab, at den vil give Anledning til en ret omfattede Overveielse — thi lykkes ikke det, er det ikke ringe derpaa anvendte Arbeide efter min Overbeviisning spildt — troer jeg, at det paaligger mig som Ordfører med et Par Ord at fremhæve det, som jeg i saa Henseende vilde ansee for de vigtigste Punkter. Det er i denne Henseende navnlig af stor Vigtighed at komme til en Slags Er